

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce **B. M.**
 bytem X.
proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
 sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2019, č. j. X.,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalované vydané dne 27. 11. 2019, kdy žalovaná rozhodla v námitkovém řízení, že se zamítají námitky žalobce a potvrzuje se rozhodnutí ČSSZ č. j. X. ze dne 4. 10. 2019.
- 2. Žalobce v žalobě uvedl, že se odvolává proti úhradě přeplatku na starobním důchodu za období od 1. 8. 2016 do 14. 10. 2018 v částce 283 530 Kč, když o tomto přeplatku bylo rozhodnuto rozhodnutím ČSSZ č. j. X. Po tříletém vedení osoby žalobce na úřadu práce

zažádal ČSSZ o předčasný starobní důchod, který mu byl přiznán. Jelikož je předčasný starobní důchod krácen, našel si brigádu u firmy Elektrocentrum trading s.r.o. Při nástupu do zaměstnání dne 1. 8. 2015 řádně nahlásil, že je v předčasném důchodu. Na základě toho mu byla umožněna brigáda, a to dohodou o provedení práce. Přesně po roce, a to 1. 8. 2016, mu bylo oznámeno vedením firmy, že jeho brigáda bude nadále řešena pracovní smlouvou. V těchto záležitostech se žalobce neorientuje, proto firmě plně důvěřoval, což se o 3 roky později ukázalo jako špatné rozhodnutí. Dne 15. 10. 2018 vedení firmy informoval o ukončení předčasného důchodu. Po roce, dne 13. 11. 2019, obdržel oznámení z ČSSZ v Praze o přeplatku na starobním důchodu. Po návštěvě ČSSZ, na pracovišti Veveří 5 v Brně mu bylo oznámeno následující: chyba se stala hned při nástupu žalobce na brigádu dne 1. 8. 2015, a to na straně firmy. Mzdová účtárna má oznamovací povinnost nahlásit pracovníka v předčasném důchodu na ČSSZ, což se nestalo. Také celou tuto záležitost měla ohlídat mzdová účtárna firmy a ne pracovník v předčasném důchodu, a proto se zaplacením přeplatku na starobním důchodu ve výši 283 530 Kč nesouhlasil.

3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že z dávkového spisu žalobce zjistila, že mu je od 3. 8. 2015 vyplácen starobní důchod přiznaný podle ust. § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zdp“).
4. Žalovaná zjistila, že ode dne 1. 8. 2016 do konce roku 2018 byl žalobce výdělečně činný u organizace ELEKTROCENTRUM TRADING spol. s r.o., Olomouc, Tovární 1137/45. V uvedené době vykonával výdělečnou činnost v rozsahu, který založil jeho účast na důchodovém pojištění. Jako poživatel předčasného starobního důchodu žalobce nastoupil do zaměstnání ještě přede dnem dosažení důchodového věku, a proto mu výplata předčasného starobního důchodu v období od 1. 8. 2016 do dosažení důchodového věku, tj. do 14. 10. 2018, nenáležela.
5. S ohledem na výše uvedená zjištění žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 10. 2019, č. j. X., žalobci stanovila povinnost, aby podle ust. § 118a odst. 2 zopsz vrátil žalované přeplatek na starobním důchodu v částce 283 530 Kč. Výplata starobního důchodu žalobci nenáležela v době od 1. 8. 2016 do 14. 10. 2018, neboť byl zaměstnán v pracovněprávním vztahu, ačkoliv ještě nedovršil důchodového věku.
6. Podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zdp jsou pojištění při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastní zaměstnanci v pracovním poměru (rozumí se pracovní poměr uzavřený na základě pracovní smlouvy), přičemž podle ust. § 8 citovaného zákona jsou osoby uvedené v § 5 odst. 1 písm. a) účastny pojištění podle tohoto zákona, pokud jsou účastny nemocenského pojištění podle zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „znp“). Podmínky účasti zaměstnanců na nemocenském pojištění jsou upraveny v § 6 znp, podle něhož jsou pojištění účastní zaměstnanci, jestliže vykonávají zaměstnání na území České republiky, a sjednaná částka započitatelného příjmu z tohoto zaměstnání za kalendářní měsíc činí alespoň částku rozhodnou pro účast na pojištění, tj. 2 500 Kč měsíčně. Příjmy žalobce z výdělečné činnosti tuto částku značně přesahují, a proto v jeho případě nešlo o tzv. zaměstnání malého rozsahu. Žalobce vykonával výdělečnou činnost v takovém rozsahu, který založil účast na nemocenském pojištění, a tedy i na důchodovém pojištění.

7. Podle ust. § 27 zdp se výdělečnou činností rozumí činnost osob uvedených v § 5 odst. 1 a v § 5 odst. 4 vykonávaná v rozsahu, který zakládá účast na pojištění.
8. Podle ust. § 37 odst. 2 zdp výplata starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 31 citovaného zákona, nenáleží do dosažení důchodového věku, pokud je vykonávána výdělečná činnost nebo je poskytována podpora v nezaměstnanosti nebo při rekvalifikaci. V opačném případě má podle ust. § 118a odst. 2 zopsz plátce důchodu vůči příjemci důchodu nárok na vrácení těch vyplacených částek, které nenáležely.
9. Podle ust. § 118 odst. 2 zopsz jestliže byl občanu vyplácen starobní důchod a nebyly přitom splněny podmínky stanovené zákonem o důchodovém pojištění pro výplatu tohoto důchodu, má plátce důchodu vůči tomuto občanu nárok na vrácení těch vyplacených částek starobního důchodu, které nenáležely. To platí obdobně, zanikl-li nárok na vdovský nebo vdovecký důchod z důvodu uzavření nového manželství nebo nárok na sirotčí důchod z důvodu dosažení 26. roku věku. Ust. § 120 odst. 1 není přitom dotčeno.
10. Předpisy důchodového pojištění jsou postaveny zejména na zásadě subjektivní právní odpovědnosti, tzn., že musí být prokázána i existence zavinění. Přestože je objektivní odpovědnost v právních vztazích důchodového pojištění vzácná, v současné době se aplikuje mj. i v případě odpovědnosti za vznik přeplatku na starobním důchodu v případech, kdy výplata tohoto důchodu nenáležela z důvodu souběhu s příjmem z výdělečné činnosti. Vznik povinnosti k úhradě přeplatku je spojen s hmotněprávní úpravou obsaženou v ust. § 37 zdp. Podstatou této restriktce je pravidlo, podle něhož za určitých, touto právní normou stanovených okolností, výplata starobního důchodu nenáleží.
11. Záměrem této hmotněprávní úpravy je zabránit souběhu výplat bez ohledu na subjektivní stránku věci, tzn. bez ohledu na zavinění. Odpovědnost je tedy v těchto případech konstruována jako odpovědnost objektivní a její podstatou je odstranění objektivním právem reprobovaného právního vztahu spočívajícího v konkurenci výplat starobního důchodu a příjmu z výdělečné činnosti. Právní předpisy důchodového pojištění neznají žádné liberační důvody, které by mohly vést k případnému zproštění této objektivní právní odpovědnosti. Je tedy nerozhodné, zda ke vzniku přeplatku žalobce došlo jeho vinou či nikoli (a prokazovat příčinnou souvislost mezi zaviněním žalobce a vznikem přeplatku), relevantní je pouze skutečnost, že žalobci byl vyplácen starobní důchod, přestože nenáležel z důvodu výkonu výdělečné činnosti.
12. V žádosti o přiznání starobního důchodu před dosažením důchodového věku uplatněné dne 24. 6. 2015 žalobce vlastnoručně podepsal prohlášení, že po dni 3. 8. 2015, od něhož požaduje přiznání výplaty starobního důchodu, nebude vykonávat výdělečnou činnost a ani samostatnou výdělečnou činnost.
13. Žalobce ovšem výkon výdělečné činnosti žalované neoznámil, přestože tato skutečnost má zásadní vliv na výplatu jeho starobního důchodu, a tím porušil ohlašovací povinnost uloženou ust. § 50 odst. 1 zopsz. Podle tohoto ustanovení je oprávněný nebo jiný příjemce dávky důchodového pojištění povinen písemně ohlásit plátcovi dávky do 8 dnů skutečnosti rozhodné pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu nebo poskytování. Žalobce byl o

oznamovací povinnosti informován rozhodnutím ze dne 21. 7. 2015, č. j. 550 615 2465, kterým mu byl od 3. 8. 2015 přiznán starobní důchod podle ust. § 31 zdp.

14. Žalovaná v této souvislosti poukazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 8. 11. 2017, č. j. 6 Ads 47/2017-24, v němž se soud zabýval nárokem na výplatu starobního důchodu přiznaného podle ust. § 31 zdp v souběhu s výkonem výdělečné činnosti:
15. *„Nejvyšší správní soud se musí ztotožnit se žalovanou a krajským soudem, že podmínky vzniku přeplatku na důchodu podle § 118a odst. 1 a 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení nelze volně zaměňovat, jak činí stěžovatelka. Citovaná ustanovení totiž neobsahují dikci, podle které by se měla aplikovat zároveň, resp. že v případě naplnění podmínek v ust. § 118a odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení je nutné zároveň aplikovat podmínky obsažené v ust. § 118a odst. 1 zákona o organizaci sociálního zabezpečení. Z povahy věci je to ostatně podle názoru Nejvyššího správního soudu vyloučeno. Pokud je totiž vznik přeplatku podle § 118a odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení postaveno na přísném objektivním principu (tedy bez ohledu na zavinění příjemce důchodu, resp. jeho vědomosti; viz Petr Tröster a kolektiv Právo sociálního zabezpečení, 4. Vydání, Praha 2008, s. 107 – 108), nelze v takovém případě aplikovat prvky obsažené v § 118a odst. 1 zákona o organizaci sociálního zabezpečení, který naopak zjevně stojí na principu zavinění, neboť pro svou aplikaci vyžaduje, aby příjemce dávky musel o relevantních skutečnostech vědět. Předpokladem objektivní odpovědnosti nemůže být zavinění, neboť potom by se nejednalo o objektivní odpovědnost, ale o odpovědnost subjektivní. Jestliže tedy byly splněny podmínky § 118a odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení, nelze zároveň aplikovat § 118a odst. 1 zákona o organizaci sociálního zabezpečení, který je vystaven na subjektivní odpovědnosti – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 3 Ads 35/2010-54, a dále viz též Petr Tröster a kolektiv Právo sociálního zabezpečení, 4. vydání, Praha 2008, s. 106.*
16. *Nejvyšší správní soud v žádném případě nezpochybňuje pravděpodobně velmi tíživou ekonomickou, osobní a sociální situaci stěžovatelky v průběhu roku 2015, avšak musí trvat na tom, aby byla dodržena dikce § 118a odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení, podle kterého (s ohledem na skutkové okolnosti případu) stěžovatelka musela pro účely výplaty starobního důchodu přiznaného dle § 31 zákona o důchodovém pojištění (tj. předčasného starobního důchodu) dodržet povinnost spočívající v nevykonávání výdělečné činnosti. Jestliže stěžovatelka vykonávala výdělečnou činnost, která naplňovala znaky výdělečné činnosti podle zákona o důchodovém pojištění, potom byly naplněny podmínky § 118a odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení pro uložení povinnosti vrátit takto vzniklý přeplatek na starobním důchodu“.*
17. Žalovaná dále sdělila, že v případě, kdy právní povinnost byla porušena jak příjemcem dávky, tak i zaměstnavatelem, a v důsledku protiprávních jednání těchto subjektů vznikl přeplatek, přichází v úvahu společná odpovědnost příjemce dávky a zaměstnavatele, pokud oba tyto subjekty splňují všechny předpoklady vzniku subjektivní odpovědnosti, včetně zavinění. Ust. § 118a odst. 2 zopsz je v souvislosti s výplatou starobního důchodu založeno na objektivní odpovědnosti, tj. bez nutnosti prokazování zavinění. Solidární odpovědnost zaměstnavatele a žalobce za vrácení neprávem vyplacené částky tedy nemůže nastat, když žalobce za přeplatek na starobním důchodu odpovídá objektivně.

18. Žalovaná odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, uvedla, že žaloba není důvodná, a proto navrhovala její zamítnutí.
19. Soud zjistil z dávkového spisu žalobce, že rozhodnutím ze dne 4. 10. 2019, č. j. X. ČSSZ rozhodla tak, že podle ust. § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), se účastníkovi řízení ukládá povinnost vrátit České správě sociálního zabezpečení přeplatek v částce 283 530 Kč, který vznikl za období od 1. 8. 2016 do 14. 10. 2018 na starobním důchodu, a to do 8 dnů od právní moci rozhodnutí.
20. V odůvodnění citováno ust. § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., dle něhož má plátce důchodu vůči osobě, jíž byl vyplácen starobní důchod a nebyly přitom splněny podmínky stanovené zákonem o důchodovém pojištění pro výplatu tohoto důchodu, nárok na vrácení těch vyplacených částek starobního důchodu, které nenáležely.
21. Dále citováno ust. § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), dle něhož nenáleží výplata starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb. do dosažení důchodového věku, pokud je vykonávána výdělečná činnost, nebo je poskytována podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci.
22. V odůvodnění pak uvedeno, že Českou správou sociálního zabezpečení byl účastník řízení v období od 1. 8. 2016 do 14. 10. 2018 vyplácen starobní důchod přiznaný podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., ačkoliv jeho výplata nenáležela, neboť účastník řízení v období od 1. 8. 2016 do 14. 10. 2018 vykonával výdělečnou činnost v rozsahu zakládajícím účast na pojištění podle ust. § 27 zákona č. 155/1995 Sb. Tato skutečnost byla zjištěna dle evidenčních listů důchodového pojištění za rok 2016, 2017 a 2018.
23. Uvedeno v odůvodnění pak, že v období od 1. 8. 2016 do 11. 1. 2017 bylo vypláceno 10 340 Kč měsíčně, ačkoliv výplata dávky nenáležela.
24. V období od 12. 1. 2017 do 11. 1. 2018 bylo vypláceno 10 624 Kč měsíčně, ačkoliv výplata dávky nenáležela.
25. V období od 12. 1. 2018 do 14. 10. 2018 bylo vypláceno 11 057 Kč měsíčně, ačkoliv výplata dávky nenáležela.
26. Tím vznikl přeplatek ve výši uvedené ve výroku rozhodnutí. Podle ust. § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. má ČSSZ nárok na vrácení neoprávněně vyplacené dávky. Odpovědnost dle tohoto ustanovení je objektivní, účastník řízení je proto odpovědný za vznik přeplatku bez zřetele na zavinění.
27. Proti tomuto rozhodnutí žalobce včas podal námitky, v nichž poukazoval na to, že za vznik přeplatku na důchodu neodpovídá, a to z toho důvodu, že zaměstnavateli nahlásil, že pobírá předčasný starobní důchod, takže chyba se stala na straně jeho zaměstnavatele. Navíc poukázal na svou špatnou finanční situaci.

28. V námitkovém řízení pak žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 27. 11. 2019, kdy námitky žalobce zamítla a potvrdila rozhodnutí ČSSZ ze dne 4. 10. 2019.
29. Z dávkového spisu bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o přiznání starobního důchodu před dosažením důchodového věku od 3. 8. 2015.
30. Pokud jde o tuto žádost o přiznání starobního důchodu před dosažením důchodového věku, žalobce požadoval její přiznání od 3. 8. 2015, přičemž podepsal, že od přiznání důchodu nebude vykonávat výdělečnou činnost a nebude vykonávat samostatnou výdělečnou činnost.
31. Starobní důchod (předčasný) podle ust. § 31 zákona č. 155/1995 Sb., byl žalobci přiznán od 3. 8. 2015 ve výši 10 300 Kč měsíčně. V dávkovém spise se dále pak nachází oznámení OSSZ Olomouc, ČSSZ Praha – hlášení o zaměstnání poživitele předčasného důchodu, z něhož vyplývá, že na základě kontroly vykonané oddělením kontroly OSSZ u zaměstnavatele Elektrocentrum Trading spol. s r.o., Tovární 45, Olomouc bylo zjištěno, že v srpnu 2016 vykonával zaměstnání malého rozsahu s příjmem zakládajícím účast na důchodovém pojištění poživitele předčasného starobního důchodu, B. M., r. č. X. Uvedeno v hlášení, že starobní důchod dle § 31 zdp je přiznaný a vyplácený od 3. 8. 2015 dosud. Řádný důchodový věk dosáhl pan M. dne 15. 10. 2018. Dle kontrolního zjištění zaměstnavatel svoji povinnost zaslat hlášení na ČSSZ o zaměstnání poživitele předčasného starobního důchodu v době předčasnosti, nesplnil. V rámci provedené kontroly tak činí dodatečně (Hlášení o zaměstnání poživitele předčasného starobního důchodu – žalobce je ze dne 6. 6. 2019).
32. Krajský soud nařídil ve věci jednání na 7. 10. 2020.
33. U tohoto jednání žalobce uvedl, že na žalobě trvá, a to z toho důvodu, že on sám nic nezavinil. Byl si vědom skutečnosti, že když mu byl přiznán starobní důchod podle § 31 zákona o důchodovém pojištění, že může pracovat pouze brigádně na základě dohody o provedení práce a jeho výdělek nesmí přesáhnout částku 10 000 Kč měsíčně. Když nastupoval po přiznání starobního důchodu dle § 31 zdp do zaměstnání, nezamlčel zaměstnavateli, že je poživitelem uvedeného druhu starobního důchodu, přesně to věděly pracovnice účtárny, později však žalobci tuto skutečnost zamlčely. Žalobce sám nic nezavinil, a proto nevidí důvod, proč by měl požadovanou částku na vyplaceném starobním důchodu vracet. Myslí si, že pochybení je jednoznačně na straně tehdejšího zaměstnavatele, a proto by částka, která je požadována k vrácení po žalobci, měla být požadována po zaměstnavateli.
34. Zástupkyně ČSSZ u soudního jednání uvedla, že se zcela odvolává na odůvodnění rozhodnutí ČSSZ i vyjádření k žalobě a poukázala na to, že v daném případě se jedná o objektivní odpovědnost. Bylo prokázáno, že žalobce byl zaměstnán po přiznání starobního důchodu dle § 31 zdp a jakých výdělků dosahoval v uvedeném období, a proto žaloba žalobce důvodná není.

Posouzení věci krajským soudem

35. **Žaloba žalobce není důvodná.**

36. Podle § 118a odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, jestliže byl občan vyplácen starobní důchod a nebyly přitom splněny podmínky stanovené zákonem o důchodovém pojištění pro výplatu tohoto důchodu, má plátce důchodu vůči tomuto občanu nárok na vrácení těch vyplacených částek starobního důchodu, které nenáležely. To platí obdobně, zanikl-li nárok na vdovský nebo vdovecký důchod z důvodu uzavření nového manželství nebo nárok na sirotčí důchod z důvodu dosažení 26. roku věku.
37. Podle § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, výplata starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 31, nenáleží do dosažení důchodového věku, pokud je vykonávána výdělečná činnost nebo je poskytována podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, ode dne dosažení důchodového věku se posuzují podmínky pro výplatu starobního důchodu obdobně podle odst. 1.
38. Krajský soud v Brně věc posoudil následovně. Skutkový stav byl zjištěn bez nejmenších pochybností, tj. že na základě žádosti žalobce mu byl vyplácen starobní důchod podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., a to od 3. 8. 2015. V období, za které žalovaná požaduje vrácení přeplatku na starobním důchodu, tj. v období od 1. 8. 2016 do 14. 10. 2018 byl žalobce zaměstnán, ačkoliv věděl už z podané žádosti o přiznání uvedeného starobního důchodu, že nemůže do doby dosažení důchodového věku vykonávat výdělečnou činnost a proto skutečně vznikl přeplatek na vyplaceném starobním důchodu ve výši 283 530 Kč, když vyplacenou výši starobního důchodu za období od 1. 8. 2016 do 14. 10. 2018 žalobce nezpochybňoval (výše vypláceného starobního důchodu za uvedené období byla přesně zjištěna z dávkového spisu a to na základě rozhodnutí o přiznání starobního důchodu dle § 31 zdp a na základě zvyšovacích – valorizačních akcí). Žalobce tedy nezpochybňoval, že i po datu 3. 8. 2015 byl zaměstnán, trval však na tom, že on nic nezavinil, pokud jde o vzniklý přeplatek, neboť svému zaměstnavateli nahlásil, že je poživitelem starobního důchodu dle § 31 zdp, a proto jeho zaměstnavatel měl podat příslušné hlášení ČSSZ.
39. Soud tyto skutečnosti tvrzené žalobcem nezpochybňuje, nicméně z ust. § 118a odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení jednoznačně vyplývá, že v daném případě se jedná o objektivní odpovědnost, nikoliv o odpovědnost subjektivní, kde by bylo nutné prokazovat zavinění. V tomto směru soud rovněž odkazuje na citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalovanou v jejím vyjádření, tedy na to, že jednoznačné stanovisko v tomto směru bylo zaujato i Nejvyšším správním soudem a nelze proto přihlížet k tomu, zda přeplatek na dávce žalobce zavinil či nikoliv anebo k tomu, jaká je jeho finanční a sociální situace.
40. Soud tedy shrnuje, že bylo jednoznačně prokázáno, že ve smyslu ust. § 118a odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení má žalovaná právo na vrácení přeplatku na starobním důchodu přiznaném dle § 31 zdp po žalobci a proto jeho žaloba důvodná není a soud ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

41. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovanou, ta nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. října 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.